

PIRATA

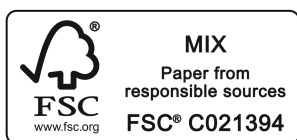
– MYRSKYN RATSASTAJA

PATRICK HASBURGH

Suomentanut

Päivi Paju

 HarperCollins

Copyright Suomessa © HarperCollins Nordic AB 2019,
Box 49005, 100 28 Stockholm
Pirata © Patrick Hasburgh, 2018
Suomentanut: Päivi Paju
Kannen suunnittelu: Charlotta Paulson
Ladottu: Type-it AS, Trondheim
Painettu: ScandBook UAB, Gargždai, Lithuania
ISBN 978-91-509-3794-7

Cherille, Jensenille ja Wheelerille...

Älä ikinä hylkää hyviä aaltoja parempien toivossa...

Katselin aaltoja Palmitosiksi kutsumassamme paikassa, jossa aallot murtuivat vasemmalle, ja liotin samalla jalkojani nousuvesialtaassa. Olin äsken iskenyt varpaani fiikuksen juureen. Juuri köyristyi kuin vyötiäinen keskellä oikopolkua, joka kulki talostani rannalle. Se on suuri möhkäle mustaa kaarnaa ja kovempi kuin avioliitto, ja olen lyönyt varpaani siihen paksuun paskiaiseen luultavasti sata kertaa – silloin, kun ensimmäisen kerran yritin surffata tällä aallolla, ja silloin, kun se ensimmäisen kerran melkein tappoi minut.

Minun pitäisi tajuta olla kävelemättä ympäri viidakkoa ennen auringonnousua. Sitä minä en vain tunnu millään oppivan.

Nousuvesiallas oli yllättävän viileä siihen nähden, että edellinen yö oli ollut kuiva. Kovan kuumuuden voi katkaista vain rankkasade, mutta nyt ei ollut satanut päiväkausiin. Ehkä se johtui tuulesta, joka puhalsi rannalla tasaisesti ja päinvastaisesta suunnasta kuin sen olisi niin aikaisin aamulla kuulunut puhaltaa. Kun käänsin kasvoni sitä kohti, se kuitenkin tuntui oikealta – ja siltä, että oli aika lähteä.

Olin lähtemässä Meksikosta, luultavasti lopullisesti. Tänään oli viimeinen päiväni täällä.

Nostin surffilautani ja nilkutin muutaman askeleen, ennen kuin kaaduin laudan kanssa mahalleni rantaviivassa särkyvään aaltoon ja antauduin virran vietäväksi. Lautani on Red

Fin, vanhan koulukunnan kalifornialainen pitkä surffilauta, jota edelleen arvostavat sellaisista asioista piittaavat ihmiset. Lauta on kolhiintunut ja vettynyt, mutta se kulkee meloessa edelleen suoraan ja vikuroimatta, vaikka se uppoaakin hiukan syvemmälle veteen kuin haluaisin – niin kuin me kaikki.

En suunnitellut mitään sankaritekoja viimeiselle päivälleni Palmitosissa. Halusin vain ottaa muutaman kunnon aallon ja saada hyvän fiiliksen. Ei mitään järisyttävää. Ei taikaa. En ole niitä wannabesurffiajia, jotka vakuuttelevat surffauksen pelastavan henkiä tai parantavan syövän. Olen vain kiitollinen siitä energiasta, joka jollain konstilla syntyy ja antaa minulle ainutlaatuisen aallon, jolla voin liittää parin erityisen sekunnin ajan, ja siitä tunteesta, että pääsen kurkistamaan pikkiriikkisen surffauksen mysteeriin surffatessani.

Otin aamun ensimmäisen aaltoni. Se oli päänkorkuinen, mukavasti rullaava aalto, jossa oli tarpeeksi vauhtia, jotta unohdin kipeän jalkani. Sain vielä kolme tai neljä samantilaista, leveää ja nättiä backhandia, ei mitään pelottavaa, ei liian isoa, mutta juuri sellaisia kuin tarvitsin jäähyväisiksi.

Kun palasin talolleni, roskalava-autot olivat jo tulleet. Olin yrittänyt siirtää talon paikallisen pariskunnan nimiin – siinä oli enemmän kyse hyvityksestä kuin anteliaisuudesta – mutta he eivät halunneet olla sen kanssa missään tekemisissä. "Täällä on tulevaisuudessa liikaa gringoja", he sanoivat ja muuttivat Compostelaan, jonne he perustivat maatilan. Niinpä päätin purkaa koko talon ja panna tontin myyntiin.

Pari paikallista, jotka olivat LA-jengitatuointien peitossa ja joilla oli lippalakki takaperin päässään, heittelivät savitiiliä alas katolta ja pinosivat niitä kuin halkoja siihen vähään, mitä puutarhasta oli jäljellä. Kaivuri kiskoi Suburbaniani pihatien mudassa. Auto oli pilkukas lepakkojen paskapommeista, joita ne pudottivat syöksyessään kohti kukkivia viikunapuita, mutta luotettava vanha kiusankappale oli selvinnyt lukemattomista ikimuistoisista maileista.

Joku oli nostamassa talon ulko-ovea saranoiltaan. Pikku paratiisiani revittiin kappaleiksi.

"Ovatko nuo surffilaudat myytävänä?" joku kysyi.

"Kaikki on myytävänä", vastasin ja sitten käännin.

Albiinogringo, jolla oli maastokuvioinen hellehattu, piti kättään hyvin kalpean pojan harteilla. Tai ehkä väri johtui sinkkivoiteesta. He kumpikin olivat sen peitossa. Minulla oli ollut jo kolmen päivän ajan pihakirpputori, ja nyt näytti siltä, että nuo tyypit olisivat ensimmäiset maksavat asiakkaani. He penkoivat vanhoja surffilautoja, jotka olin raahannut pihaan varastosta.

"Haluan, että poika oppii surffaamaan", gringo sanoi.

"Onnenpekka", totesin. "Tuossa pinossa on Wavestorm."

"Mutta ei pehmolaudalla", mies sanoi. "Hän tarvitsee *oikean* laudan."

Yritin olla pudistelematta päätäni ja hymyilin sen sijaan.

"Entä tämä?" poika kysyi.

Kalpea poika oli kaivanut esiin pinon pohjalta surffilaudan, jonka olin perinyt entiseltä tutulta ammattilaissurffaajalta. Se oli lauta, jolla poikani oli oppinut surffaamaan.

"Onko tuo Town and Country?" pojan isä kysyi.

Nyökäytin. Town & Country oli iso hawaijilainen surffilautamerkki ja monen sellaisen tyyppin valinta, jotka hallitsivat suvereenisti Hawaijin pohjoisrantaan.

"Se on Glenn Pangin", minä sanoin. "Hän on sheippereri."

"Kyllä minä tiedän, kuka Glenn Pang on", isä sanoi – ei varsinaisesti hyökkäävästi, mutta ilmiselvästi hän halusi antaa minun ymmärtää, että hän tiesi. "Se tyyppi teki uskottomia lautoja."

"Tekee edelleen", minä sanoin.

"Paljonko haluat siitä?"

"Se ei ole myytävänä."

"Etkö sinä sanonut, että kaikki on myytävänä?" poika sanoi.

Poika näytti siltä, että alkaisi itkeä, ja isä otti laudan

häneltä. Siitä puuttui evä, mutta näin tavasta, jolla tyyppi lauttaa piteli, että hän arvosti sitä.

"Tuo lauta on ilmainen", sanoin.

"Aiotko sinä antaa TC Pangin ilmaiseksi?" isä kysyi. Hän näytti melkoisen hämmästyneeltä.

"Kyllä minä aion", sanoin. "Miten se sinulle sopii?"

"Se sopii", mies sanoi.

Näin, että hän arveli tarinaan liittyvän muutakin – ja hän oli oikeassa.

*

Oli elokuun puoliväli, muutama vuosi ennen kuin golfkenttien suunnittelijat ja asunto-osakeyhtiöiden urakoitsijat tuhosivat niemimaan – sitä aikaa, jolloin tulevaisuus ei tuntunut olevan yhtä lähellä ja maissitortillat laskettiin vielä terveysruoaksi.

Olimme kävelemässä viidakon läpi Gagger'sissa vietetyn varhaisen surffaussession jälkeen. Minulla oli lähes yksitoistakiloinen Red Fin kainalossani, ja Winsor tasapainotteli kuu-den jalan ja kahden tuuman pituista TC Pangia päänsä päällä. Jalkamme olivat nilkkoja myöten kurassa. Kapea polku oli liukas. Sitä oli vaikea astella.

"No niin, Pirata, annetaan poikien mennä edellä", Winsor sanoi. "He vetävät hyttyset puoleensa."

"Jesus, Winsor", minä sanoin. "Hehän ovat sinun lapsiasi."

"He ovat *Meaganin* lapsia", Winsor sanoi ja kohautti olkapäitään, kuin ei olisi edes kunnolla tuntenut nykyistä tyttöystäväänsä. "Ainakin vinosilmä on. Toisen hän peri eksältään. Mutta se ei todellakaan tarkoita, että he olisivat minun lapsiani. Ei vaikka eksä onkin kuollut."

"Tapoitko sinä hänet?"

"En", Winsor sanoi. "En edes muista, tapasinko häntä koskaan."

Winsorissa saattoi edelleen nähdä jälkiä kuntorituaaleista, joilla hän oli valmistautunut suuriin aaltoihin. Hänen hartiansa olivat edelleen mahtavan leveät ja rinta noin puoli metriä paksu, mutta suurin osa siitä oli roskaruoan syömisen ja oluen juomisen aiheuttaman tuuman paksuisen rasvakerroksen peitossa. Olutta oli kulunut paljon. Nytkin Winsorilla oli surffisortsiensa takataskuun tungettu Tecate-tölkki, ja hän siemaili toisesta, vasemmassa kädessään pitelemästään tölkistä. En ollut koskaan nähnyt Winsoria ilman olut-tölkkiä tai jonkinlaista piristettä.

"En kuitenkaan sano, että se olisi mahdotonta", hän sanoi. "Voisin hyvinkin tappaa sellaisen tyyppin."

Gagger's on breikki, jossa surffataan oikealle murtuvia aaltoja. Sitä kutsuttiin Viemäriputkeksi, ennen kuin *localit* tukkivat putken betonilla, minkä vuoksi se repesi ja valutti puhdistamattomat jätevedet pysyvästi hiekalle. Vaikka putki olisi huuhdeltu tai hurrikaanin nostattamat tyrskyt olisivat moukaroineet rantaa kuinka monta kertaa tahansa, se lemusi yhä. Lemu oli sietämätön ja sai yökkäilemään, samanlainen kuin raatojen kaatopaikalla. Jos aallot olivat riittävän hyvät, siitä lakkasi välittämästä. Paskan haju oli sen arvoista, koska se piti muut surffarit poissa vedestä.

Surffarit melovat aalloille vaikka ydinvoimalan vieressä, jos he uskovat, että radioaktiivinen jäte pitää turistit ja wannabesurffarit poissa. Jos joku osaisi pullottaa Gagger'sin löyhkän, sitä voisi myydä väkimäärän hillitsijänä, panna rahat taskuun ja ottaa rennosti.

Sellainen ponnistus vaatisi kuitenkin sen kaltaista keskittymistä ja energiaa, joita minulla ei ollut ollut vuosikausiin ja joita Winsorilla ei luultavasti ollut ollut koskaan – ellei sitten silloin, kun hän harjoitteli Pipeline Masters -kilpailuun ja itse asiassa pääsi neljännesfinaaleihin, ennen kuin Kelly Slater pudotti hänet. Slater oli silloin pelkkä tenava. Kauan sitten.

Gagger's on noin kymmenen minuutin ajomatkan päässä Sabanitasta, joka oli aikoinaan pieni kalastajakylä mutta

josta on sen jälkeen tullut Meksikon eteläisen länsirannikon surffauskaupunki. Olin onnekseni hoiperrellut "pikku peittoon" – sitä *sabanita* tarkoittaa – noin kuusi vuotta sitten, ja juuri sellaiseen minun piti siihen aikaan kietoutua.

Gagger'sin breikki oli aina eräänlainen petrimalja, mutta *tormentan* aikaan, kuten meksikolaiset monsuunikautta kutsuvat, siitä tuli todellinen ötökkähautomo. Vaikka Winsor käytti tyttöystävänsä lapsia syöttinä, näin, että hänen lihavan selkensä läski tarjosi ruokaa hyttysparvelle, ja ryhmä hyttysiä inisi myös mustan lapun ympärillä, joka peitti sen aukon, jonka kohdalla vasemman silmäni olisi kuulunut olla.

Aina silloin tällöin minun piti siis läpsäistä kasvojani – mitä minun pitäisi luultavasti tehdä useamminkin.

Kun lopulta pääsimme takaisin Suburbanini luokse, pojat olivat jo auton sisällä, ikkunat oli nostettu ylös ja ilmastointi oli päällä. Kummallakin oli samasta iPodista lähtevä kuulokenappi korvassaan ja kumpikin lauloi jotain, mikä kuulosti espanjankieliseltä rapilta.

"Oliko teillä hauskaa?" kysyin.

Vaikka nämä kolmetoistavuotiaat kaverukset eivät olleet biologisia veljeksiä, he olivat lähtöisin samanlaisista oloista – molempien vanhempien vanhemmuudessa oli toivomisen varaa. Kummallakin pojalla oli pää täynnä samanlaisia haalistuneita rastoja ja ihollaan sellainen trooppinen rusketus, jonka saa ainoastaan varttumalla ulkoilmassa joutumatta ikinä käyttämään pitkiä housuja tai pitkähihaista paitaa.

Obsidianin silmät olivat haaleansiniset. Jaden puolestaan olivat tummanruskeat ja mantelin muotoiset. Kumpikin olisi tarvinnut hammasraudat ja paremman asenteen. Kaksikko oli sopinut, että he toimisivat niin kuin kaikki olisivat aina puhuneet sille toiselle, joten kummankaan ei koskaan tarvinnut vastata. Se oli niin laskelmoitua saatavilla olemattomuutta, että se lähenteli jo performanssitaidetta. Minä olin kuitenkin tajunnut huijauksen.

"Hei, kusipää", Winsor sanoi työntäessään meidän surf-filautamme istuinten väliin. "Tämä mies puhuu teille." Hän sulki nyrkkinsä puolittain ja napautti Obsidiania lujaa solisluuhun. "Oliko teillä hauskaa?"

"Oli tähän saakka, luuseri", Obsidian sanoi. Hän oli kaksikosta rohkeampi ja Winsorin suosikkikohde. "Miksi sinä löit minua?"

Winsor nousi autoon matkustajan puolelle. Hän avasi takataskustaan ottamansa oluen ja viskasi pienen marihuana-paketin hansikaslokeroon.

"Olen vain sillä tuulella", Winsor sanoi. "Jos et pidä siitä, tapa minut, kun nukun."

"Me olemme puhuneet siitä", Jade sanoi sävyyn, joka oli vieno mutta ei lauhkea. Yleensä hän antoi velipuolensa hoitaa puhumisen. "Olisi kunnia päästää sinut tuskistasi."

"Sen kun yrität." Winsor virnisti.

"Älä viitsi, Winsor", minä sanoin. "He ovat pelkkiä lapsia."

"*Meaganin* lapsia", Winsor sanoi taas.

Suljin oveni ja käynnistin Suburbanin. Se oli vuoden -97 GMC, jossa oli kattokonsoli ja keskuslukitus. Tummennettu tuulilasi oli halki, ja matkamittarissa oli 373 000 mailia, mutta auto oli niin pitkä, että minun 275-senttinen Red Finini mahtui sisään, ja tiukan paikan tullen minä pystyin asumaan siinä.

"Oliko sinun isäsi surffari, Obsidian?" kysyin ja tein laittoman U-käännöksen Calle Punta Miradorin kuraisten kuoppien yli yrittäessäni vaihtaa puheenaihetta.

"En tiedä", Obsidian vastasi. Hän ei koskaan puhunut isästään. "Hän vain huolehti bändinsä kitaroista."

"Siistiä", minä sanoin. "Tiedätkö minä sen bändin?"

"Dave Matthews?" Obsidian sanoi ja kiemurteli hiukan.

"Hevonpaskaa." Winsor tuhahti ja sylkäisi olutta suustaan. "Pikemminkin Dave Matthews -tribuuttibändi – Huulisynkkamulkut."

Se oli ilkeää kiusaamista, jolla loppuun palanut surffari säännöllisesti poikia nälvi, mutta tämä pieni piikki tuntui iskevän Obsidianiin erityisen kovaa.

"Minun isäni surffasi", Jade sanoi livauttaessaan velipuolelleen kovan kimpaleen surffilautavahaa. "Vietnamissa. Tätini on Napalmityttö."

"Ihan niin kuin Miki Dora oli minun isäni", Winsor sanoi, ikään kuin untuvikkosurffareilla olisi ollut aavistustakaan Malibun tähtisurffaajasta ja *Rantahipat*-leffan stuntmanista. "Te pojat olette idiootteja, jos kuvittelette, että maailma on niin pieni."

"Ja sinä teet siitä entistäkin pienemmän", Jade sanoi.

Winsor ei piitannut pojasta, vaan sytytti sätkän, joka oli ollut hänen korvansa takana, ja imaisi. Hän tarjosi sitä minulle, mutta pudistin päätäni. Minusta tuntui jo muutenkin, että olin liiaksi irtautunut ruumiistani.

"Jos joku puhuu paskaa lähelläni, hän saa maksaa siitä, ja se on oikein", Winsor sanoi ilmeisesti itselleen. Hän hengitti syvään sisään savua, ja minä avasin ikkunani raolleen.

"Katso!" Obsidian karjaisi ja viskasi vahakimpaleen juuri, kun Winsor kääntyi. Sticky Bumps -vahamöykky mäjähiti Winsorin pään vasemmalle puolelle.

"Senkin pikku mulkku", Winsor sanoi ja alkoi kääntyä – mutta molemmat pojat kapusivat turvaan Suburbanin kolmannen penkin taakse.

Winsor hieroi korvaansa.

"Tämän minä saan palkaksi siitä, että tuon juustomakaronia pöytään", hän sanoi ja vilkaisi sitten minua. "Ajattele sitä, jos joskus haluat hankkia lapsia."

Käännyin kohti Sabanitan kylää Punta de Miradorin läheltä. Hiekkatie muuttui mukulakiviksi, ja kulkukoira ilmoitti meidän saapumisestamme haukkumalla.

Poikien ja Winsorin välinen kinastelu oli ainoa häiriötekijä muuten miellyttävässä aamussa. Gagger's ei ollut kovin löyhkäävä, ennen kuin aalto, jota surffasi, murtui koko pituudeltaan, ja ennen sitä siitä saattoi jopa päästä hetkeksi tuubiin. Ärisevä konkarisurffari sai jopa hiukan surffausoppeja perille, mikä oli osa hänen Meaganin kanssa tekemäänsä sopimusta.

Winsor käski Jaden keskittyä aaltoon laudan sijaan ja Obsidianin huolehtia enemmän siitä, että surffaisi aaltoa ylhäältä alas sen sijaan, että yrittäisi aina tehdä temppuja. Minulle hän ei kuitenkaan antanut mitään vinkkejä – minun surffaukseni oli aivan liian vanhan koulukunnan eteläkaliifornialaista. Mutta kaikki olivat periaatteessa *aloha*. Ei *agua malaa*. Kenenkään reppua ei varastettu. Kenelläkään ei edes ollut reppua mukanaan. Kukaan täällä asuva ei kanna turhaa tavaraa mukanaan. Kaikki vähänkin arvokkaat tavarat, joita aiemmin olimme tuoneet rannalle, oli jo varastettu.

Winsor oli kertonut minulle, että kun Meaganista tuli poikien ainoa huoltaja, tämä antoi heille uudet nimet Obsidian ja Jade. Heidän passeissaan nimen paikalla lukee jotain sellaista kuin Wayne Stangle ja Kim Phuc.

Meagan ei ollut varsinaisesti koulutettu jalokivikauppias, mutta joka päivä hän yritti vimmatusti kaupitella kiiltäviä helyjään vanhan golfvarjon alla, jonka hän pystytti aukiolle. Kaipa hän kuvitteli, että kahden komean pojan nimeämi-

nen puolijalokivien mukaan olisi hyvä markkinointikikka ja että hippihopeasepät olisi helppo päihittää. Alalla vallitsi kuitenkin järjettömän kova kilpailu, aivan kuin joka ikinen poninhäntäpäinen sormuksentekijä ja maalattujen kivien kauppias Argentiinasta Tijuanaan olisi tullut siihen tulokseen, että kyseinen neliömetri Sabanitan aukiolla olisi oikea paikka pystyttää myyntikoju.

Bongit ja muut huumevälineet menivät kuin kuumille kiville, toisin kuin obsidiaanikorvakorut tai jaderauhanmerkkiriipukset. Vaikka Meagan mielellään poltti pilveä, hän yritti kuitenkin olla roolimalli lapsilleen ja veti rajan huumevälineiden myymiseen.

Jokin aika sitten alkoi vaikuttaa siltä, että minun piti antaa pojille tacorahaa suunnilleen joka toinen päivä. Ja kohta minä jo lainasin heille surffivahaa ja ostin varvastossuja ja korjasin heidän lautojensa kolhuja.

Tosin ei se minua pahemmin haitannut – vaikka en edes tuntenut heitä kunnolla. Näin, että he olivat todella hyviä surffareita. Ja jos jompikumpi heistä joskus päätyisi *Surfer*-lehden kanteen, hän saattaisi muistaa sen tomppelin, joka veti piikin hänen tassustaan.

Sosiaaliturvan maksama työkyvyttömyyskorvaukseni ei ole kovin suuri, mutta silloin, kun en käytä aineita, minulla on yleensä varaa pieneen anteliaisuuteen – niin olin mielessäni oikeuttanut satunnaisen päihteidenkäyttöni, ja siitä minulla oli tapana puhua AA:n kokouksissa ennen kuin tajusin, että AA:ssa oli suunnilleen yhtä paljon järkeä kuin skientologiassa.

Olin alkanut juoda enemmän kuin tiesin järkeväksi hetken jälkeen, kun minua ammuttiin kasvoihin autoryöstön yhteydessä.

Itse asiassa minua ammuttiin silmään – minkä vuoksi käytän merirosvosilmälappua – kun olin esittelemässä uutta Impalaa asiakkaalle Encinitasissa, Kaliforniassa sijaitsevassa Jacobs Chevrolet -autoliikkeessä. Olin silloin uusien autojen

myyntipäällikkö. Olin myynyt autoja aina silloin tällöin siitä saakka, kun pääsin lukiosta.

Olin siinä melko hyvä. Tai ainakin niin hyvä, että pystyin käyttämään sitä tekosyynä keskeyttää opinnot UCSD:ssä, kun niitä oli vuosi jäljellä – se päätös särki kaikkien muiden sydämen paitsi minun. Olin tienannut kolmen kesäkuukauden aikana autoja myymällä niin paljon, että pystyin maksamaan koko vuoden opiskelun yliopistossa – mutta en halunnut olla oikein mikään, ja yhtäkkiä olin täysin varma, etten halunnut olla englannin pääaineopiskelija. Niinpä minä lopetin. Seuraavan kymmenen vuoden aikana tienasin autoja kaupittelemalla noin kaksisataa tonnia vuodessa, mikä ei ollut huonosti opinnot keskeyttäneelle.

Ei huonosti, kunnes tämä yksi asiakas osoittautui autovarkaaksi.

Muistan vaihtaneeni paikkaa hänen kanssaan risteyksessä, jossa oli stop-merkki. Nousin kuljettajan paikalta ja kiersin etukautta auton toiselle puolelle.

Kun kuljin miehen ohi, ojensin hänelle avaimet – ja hän asetti .22-kaliiperisen pistoolin vasenta silmääni vasten ja painoi liipaisimesta. En muista, miltä autoryöstäjä näytti, mutta Impala oli tuhkanharmaa metallivärinen LTZ, jossa oli sähkötoiminen kattoluukku ja kahdeksantoista tuuman alumiinivanteet.

Pysyvä vamma riittää kuukausittaiseen 2 350 dollarin työkyvyttömyyskorvaukseen – loppuiäksi. Se ei ole kovin paljon tuoht San Diegon piirikunnassa, mutta täällä Sabinitassa se riittää saamaan kalastajat kateellisiksi. Silmän menettäminen ei kuitenkaan ole mahtavaa. Ja minä todella kaipaen sitä, että pystyisin kaupittelemaan autoja entiseen tapaan. "Hemmo, sinä pystyisit myymään vaikka pelkkiä kuivia kannabisvarsia mauilaiselle huumediilerille", surffari-kaverini aina sanoivat.

Paskanjauhajalle on vaikeaa, kun kaunopuheisuus pannaan liekaan. Minulla on myös melkoisen rosoinen kalju

kohta takaraivossani luodin ulostulohaavasta. Se on suunnilleen neljännesdollarin kolikon kokoinen. En myöskään pidä siitä, etten muista, mitä yläkoulussa tapahtui, tai kenenkään puhelinnumeroa – tai sitä, oliko naimisissa olemisessä koskaan mitään hyvää.

Pysäytin Suburbanin Alberton tequilabaarin eteen, ja Winsor nousi autosta. Hän otti lautansa ja sulki takaluukun, ja sitten hän marssi tiehensä sanomatta sanaakaan tai edes murahtamatta kiitosta. Obsidian näytti hänelle keskisormea.

"Adios, löyhkähenki."

Hänen velipuolensa nauroi.

"Haluatteko, että vien teidät aukiolle?" kysyin.

"Joo", Jade vastasi molempien puolesta.

Pysähdyin aukion viereen ja näin Meaganin torkkuvan punaisessa, muovisessa Coca-Cola-tuolissa, joita oli Meksikossa luultavasti enemmän kuin takapuolia. Tööttäsin torvea, ja Meagan säpsähti hereille. Pojat loikkasivat ulos ja ottivat lautansa. Hekään eivät sanoneet kiitos, mutta Obsidian teki heilautuksen tapaisen eleen.

"Onko hyvä päivä?" huutelin.

"Jokainen päivä, jona pystyn ruokkimaan lapseni, on hyvä päivä, Nick." Meagan vastasi puolittaisella hymyllä.

En erityisemmin innostunut siitä, että Meagan käytti aina selviytymis-kortin, mutta jostain syystä minä todella pidin tuosta naisesta.

Tosin ei sillä merkitystä ollut.

Meagan asui Winsorin kanssa, joka ei ollut suoranaisesti paras kaverini, mutta minä surffasin hänen kanssaan. Voisin tarpeen vaatiessa poistaa hänet listaltani – olin tuntenut hänet vain neljä vuotta – mutta toistaiseksi olin hänen puolellaan, mikä tarkoitti kaveruussäännön alkeissa sitä, että minun ei pitäisi yrittää panna hänen naistaan.

Toissa kesänä Winsor oli tuonut Meaganin San Blasista, kolmisensataa kilometriä pohjoiseen sijaitsevasta pikkukau-

pungista, joka on kuuluisa veneenrakentajista ja huumeiden salakuljettajista ja reitistä Bahía de Matanchéniin – Pohjois-Amerikan pisimpien aaltojen kotiin. Nimi tarkoittaa kirjaimellisesti "tapetaan kiinalaiset".

Älä hemmetissä.

Matanchén on aalto, joka toimii vain eteläswellillä, ja sen karkea nimi on peräisin ajoilta, jolloin paikalliset työläiset lakkoilivat parempien palkkojen puolesta Guanajuaton hopeakaivoksella. Kaivoksen johtoporras yritti murtaa lakon tuomalla paikalle rikkureita Kiinasta, mutta meksikolaiset kaivostyöläiset valtasivat lahteen ankkuroidut dzonkit, tappoivat kiinalaiset tunkeilijat ja heittivät heidän ruumiinsa paikkaan, josta on tullut yksi maailman makeimpien rightien, oikealle surffattavien aaltojen koti – ja tätä hauskaa nippelitietoa et löydä surffausoppaista.

Olin suunnitellut lähteväni San Blasiin Winsorin kanssa, mutta meillä oli aaltoja täällä Sabanitassakin, joten jätin reissun väliin.

"Älä koskaan hylkää hyviä aaltoja parempien toivossa", sanoin hänelle – se oli minun iänikuinen mantrani siitä, että piti arvostaa sitä hyvää, joka minulla jo oli.

Sinä viikonloppuna Sabanitan aallot olivat mahtavat, mutta ne, joita Matanchéninlahdella nähtiin, muistetaan kaikkien aikojen mahtavimpina. Winsor sanoi, että hänellä oli ollut työviikonloppu. "Elämäni pisimmät aallot." Ja melkein parasta seksiä, jota hän oli kokenut.

"Kiitos, että olet niin kiltti pojilleni, Nick", Meagan sanoi ja herätti minut ajatuksistani. Hän ei koskaan kutsunut minua Pirataksi. Luultavasti hän arveli silmälappuni olevan pelkkää rekvisiittaa.

Jade ja Obsidian olivat juuri menneet aukion poikki ja kääpertyneet golfvarjon alle. He joivat tuoretta appelsiinimehua samasta muovipakkauksesta kahdella pillillä. Meagan tarttui kaksin kourin Jaden rastoihin ja hengitti syvään suolaveden kastelemien hiusten tuoksua. Hän irvisti, ja Jade

näytti hänelle kieltä, kun taas Jaden velipuoli yritti päästä Meaganin käsien ulottumattomiin. Se oli sellaista hauskaa pelleilyä, jota minun oli vaikea katsella.

"Eipä mitään", sanoin. "He ovat kunnon poikia."

"Joilla on täitä", Meagan sanoi ja näpäytti pois ötökän, joka piileskeli Jaden päässä. "Mutta he kelpaavat minulle sellaisina kuin ovat."

Kurkkuani kuristi.

"Älä jää tästä paitsi, Nick", Meagan sanoi. "Älä jätä väliin lasten hankkimista."

Yritin nielaista mutta en pystynyt. Nyökäytin ja ajoin pois.